

ΑΦΟΥ ΕΙΜΑΙ ΕΠΑΛ ΡΕ ΜΑΛΑΚΑ...

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ, ΜΑΣΚΕΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΔΥΣΗ ΤΩΝ «ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ» (ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2020)

Καθώς το «κύμα των καταλήψεων», που για λίγο έπαιξε ως πρώτο θέμα στις ειδήσεις, έφτανε στο τέλος του καμιά δεκαριά συντρόφισσες και σύντροφοι, απ' αυτούς που συμμετέχουμε στους antifa πυρήνες και συνελεύσεις της πόλης διοργανώσαμε μια συζήτησή αναμεταξύ μας. Σκοπός μας ήταν να περιγράψουμε αυτά που είδαμε, να αξιολογήσουμε αυτά που ακούσαμε και να οργανώσουμε τα συμπεράσματά μας. Αυτά που καταλάβαμε είναι τα εξής: α) η γραμμή των ΜΜΕ που ήθελαν τους καταληψίες να είναι «ακροδεξιό αρνητές της μάσκας» κατέρρευσε εν τη γενέσει της. Υπήρξε ένα τεράστιο ψέμα / εργαλείο συκοφάντησης των απείθαρχων μαθητών β) η αριστερή μεσολάβηση στήθηκε κατευθείαν μετά την κατάρρευση της γραμμής «οι καταληψίες είναι ακροδεξιό». Όλο το σύμπαν της κρατικοποιημένης αριστεράς δούλεψε νυχθημερόν για να μας πείσει ότι οι μαθητές έχουν «υπεύθυνα» αιτήματα, ευθυγραμμισμένα με την αφήγηση περί πανδημίας. Οι καθηγητές υπήρξαν μέρος αυτού του σχεδίου γ) ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της μαθητικής κοινότητας επέδειξε ενστικτώδη απειθαρχία στο πολιτικό / κατασταλτικό σχέδιο που φτιάχτηκε για εφαρμογή στα σχολεία της χώρας. Αυτό το κομμάτι συκοφαντήθηκε από τα ΜΜΕ, καταδικάστηκε από τις κοινωνικά υπεύθυνες δυνάμεις της αριστεράς και θάφτηκε από κάθε πεδίο δημόσιας συζήτησης. Αυτοί οι μαθητές και οι μαθήτριες που αρνούνται να συνθηκολογήσουν είναι απόδειξη ότι, όπως σε κάθε πεδίο του κοινωνικού εργοστασίου, έτσι και στα σχολεία η ταξική πόλωση αλλάζει μορφή, αλλάζει τρόπους έκφρασης, αλλά εξακολουθεί να διεξάγεται αμείλικτα.

Αυτό που ακολουθεί παρακάτω είναι η συζήτησή μας επί του θέματος.

*

-Ήθελα να σας περιγράψω εκείνη τη μέρα. Ήμουν στη δουλειά και ξαφνικά με πήραν δυο σύντροφοι και μια συντρόφισσα για να μου πουν ότι κάτι είχε παίξει με την κατάληψη στο ΕΠΑΛ Νέας Σμύρνης. Είχε περάσει ο Μ. με το παπί από κει και ξεκίνησε τα τηλέφωνα. Παράλληλα, ο Κ., δικό μας παιδί και τρόφιμος του συγκεκριμένου ΕΠΑΛ βρήκε έναν δικό μας το μεσημέρι και του τα πε στο όρθιο (δεν είχε μονάδες). Το γαϊτανάκι τηλεφωνημάτων, φωτογραφικών πειστηρίων και σχολιασμού ολοκληρώθηκε το βαθύ μεσημέρι. Το αποτέλεσμα ήταν ότι στο ΕΠΑΛ Νέας Σμύρνης όχι μόνο είχε γίνει κατάληψη, αλλά κιόλας το πανό που κοσμούσε την κεντρική είσοδο έγραφε «Μάσκες δεν φοράμε – Σχολείο δεν πατάμε». Η υπογραφή ήταν ακόμη πιο συγκινητική: ένα κόκκινο αστέρι ανάμεσα στις λέξεις «αντιφα σχολεία». Όπως καταλαβαίνετε είχαμε μείνει μαλάκες.

-Ναι, κι εγώ ανακαλώ την αίσθηση εκείνης της ημέρας (ήταν τέλη Σεπτέμβρη) και τη θυμάμαι ως κάτι πολύ έντονο. Δηλαδή, το ξέραμε όλοι ότι θα σκάγαν καταλήψεις που θα έθεται στο επίκεντρο της διαμαρτυρίας τους το ζήτημα μάσκα. Και ενώ στην αρχή τα μήντια είχαν φτιάξει κλίμα ότι οι καταλήψεις θα αποτελέσουν πεδίο επίδειξης δύναμης των ακροδεξιών (κωδικός: αρνητές μάσκας, οπαδοί του Τραμπ), εμείς την είχαμε δει ότι όλη η πανίδα της αριστερής μεσολάβησης θα παίξει τα ρέστα της πλειοδοτώντας σε υπεύθυνα αιτήματα. Κοινώς, τον «ακροδεξιό κίνδυνο» στα σχολεία δεν τον φοβόμασταν, γιατί ξέρουμε ποιος κάνει κουμάντο στις εργατογειτονιές: η δική μας απαισιοδοξία είχε τις ρίζες της στη στάση που επέδειξαν οι αριστεροί στην περίοδο της καραντίνας. Οπότε, όταν έσκασε η ιστορία με το ΕΠΑΛ Νέας Σμύρνης τσιμπήμασταν αναμεταξύ μας. Και «δε φοράμε μάσκες» και «αντιφα». Ω, ρε φίλε!

-Θυμάσαι όμως; Το πράγμα δεν τελείωσε εκεί. Σιγά σιγά αρχίσαμε να βλέπουμε τα ίχνη των δικών μας και σε άλλα σχολεία. Δηλαδή στη Σιβιτάνα βγήκε κι εκεί πανί που έλεγε «Μάσκες δε φοράμε» κι υπογραφή ΜΓΔ (!!!). Σε διάφορα ράντομ κατειλημμένα σχολεία στην Καλλιθέα και στο Φάληρο εμφανίζονταν δικά μας συνθήματα, φάση «Δεν είναι γρίπη, είναι χούντα» «Βγάλτε τις μάσκες» κλπ. Υπήρξε κι ένας δικός μας που όταν τον ρωτήσαμε αν θα φορέσει μάσκα στο σχολείο απάντησε με τον πιο φυσικό τρόπο του κόσμου «Αφού είμαι ΕΠΑΛ ρε μαλάκα»... φάση δεν υπάρχει περίπτωση να γίνει τέτοιο πράγμα...

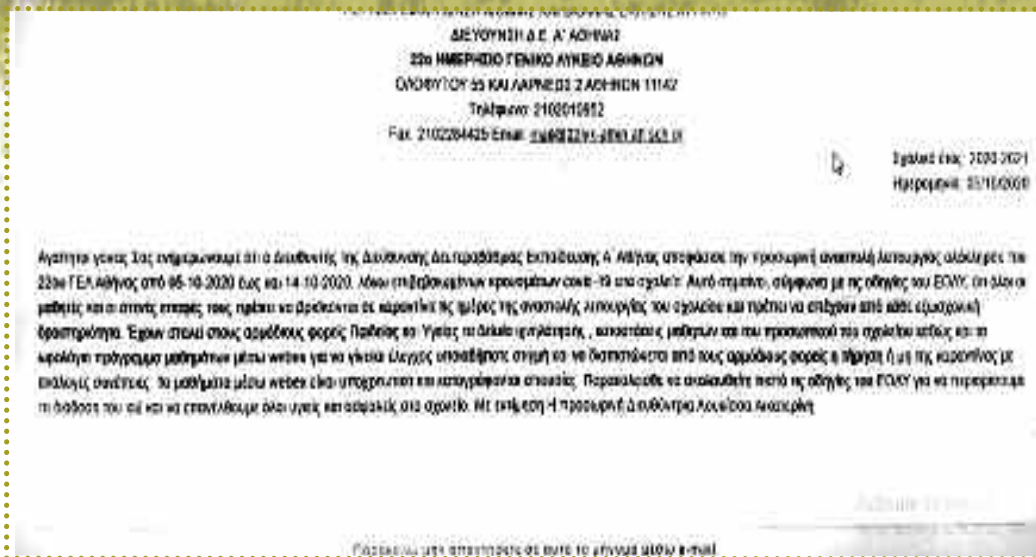
ΓΙΟΝΚΑ ΜΑΓΙΟΝΚΑ

Το γιόνκα μαγιόνκα υπήρξε συνεισφορά του Τσάκι στην underground νέα ελληνική. Η φράση χρησιμοποιήθηκε ως ατάκα πασσαρτού. Έμπαινε μπροστά και δικαιολογούσε τα πάντα: πες γιόνκα μαγιόνκα και «φτάστο στη τζιβάνα», πες γιόνκα μαγιόνκα και «πέτα μια πέτρα». Το γιόνκα μαγιόνκα χρησιμοποιήθηκε ευρέως από τους καταληψίες μαθητές του Σεπτέμβρη – Οκτώβρη για τους δικούς τους σκοπούς. Τα πανό και τα συνθήματα «Πες γιόνκα μαγιόνκα και βγάλτε τις μάσκες» ήταν μια προσπάθεια των δικών μας μαθητών να σπάσουν τη σοβαροφάνεια των κνίτικων αιτημάτων. Οι κνίτες μίλαγαν στο κράτος και ζητούσαν μάσκες και αποστάσεις. Οι δικοί μας μίλαγαν στους δικούς μας και υπονοούσαν ότι η απειθαρχία είναι το δικό τους καταληψιακό κίνητρο.

Το γιόνκα μαγιόνκα με τον τρόπο του αντικατοπτρίζει τις δυνάμεις και τις αδυναμίες μας. Μας βοηθάει να προσδιορίσουμε τι δεν είμαστε, αλλά αδυνατεί να εξηγήσει τι είμαστε. Δηλαδή: ο Τσάκι κοίταξε τον εαυτό του και έβγαλε το γιόνκα. Εμείς χρειάζεται να κοιτάξουμε τους δικούς μας εαυτούς και να βρούμε τις δικές μας λέξεις. Αλλιώς: ποτέ κανείς δεν τα κατάφερε αντιγράφοντας.

Στην αρχή φουσκώναμε σα τα παγώνια... Ξέρεις νιώθαμε ότι κάπως είχαμε βάλει και μεις το λιθαράκι μας στην εξέλιξη των πραγμάτων. Μετά βέβαια κοιτάξαμε να είμαστε πιο παραγωγικοί: δηλαδή καθώς αναφερόμασταν στους ανθρώπους που βρίσκονταν πίσω απ' αυτά τα πανό και τα συνθήματα ως «οι δικοί μας» μας μπήκε η ιδέα να το τραβήξουμε κι άλλο. Δηλαδή τα παιδιά αυτά ήταν το πολιτιστικό και ταξικό μας αντίστοιχο, κατά μια γενιά μικρότερη. Τα ραντάρ μπήκαν σε λειτουργία και σιγά σιγά ανακαλύψαμε ότι με διάφορους απ' αυτούς τους πρωταγωνιστές των σχολικών τσαμπουκάδων είχαμε ξαναβρεθεί εδώ ή εκεί.

-Οπότε, ξανά μέσω των υπόγειων διαύλων επικοινωνίας που έχουν φτιαχτεί μέσα στα χρόνια, τους προσκαλέσαμε σε μια συνάντηση με ολίγη από συζήτηση σε γνωστό κακόφημο πάρκο στα νότια. Εντάξει, το ξέραμε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να εμφανιστούν όλοι τους, αλλά είχαμε αγωνία να δούμε πόσο τελικά θα ανταποκρινόντουσαν. Και πράγματι εμφανίστηκαν καμιά δεκαριά. Έσκασαν όλοι μαζί, όλοι με μαύρα, ήταν η δικιά μας «γλυκιά συμμορία». Αράξαμε, συστηθήκαμε και κατά τα γνωστά αγχωνόμασταν μπροστά στον πάγο που έπρεπε να σπάσει. No need to worry βέβαια, γιατί οι μικροί μας φίλοι ξεκί-

νησαν αμέσως το στρίψιμο, αδιάφευστο σημάδι ότι ένιωθαν οικεία μαζί μας κι ότι έχουν έρθει προετοιμασμένοι να περάσουν μαζί μας κάποιες λίγες ώρες. Και κοίτα τώρα να δεις ένα πράγμα. Λέμε εμείς κάτι μαγκωμένα εισαγωγικά και καπάκια βγαίνει ένας απ' την παρέα των δικών μας και ρίχνει ατομική βόμβα: «Θα σας πω πότε κατάλαβα εγώ και η οικογένειά μου ότι όλα αυτά είναι εντελώς μαλακίες. Λοιπόν, ο πατέρας μου για να επιστρέψει στο εργοστάσιο που δουλεύει, έπρεπε να κάνει το τεστ για τον κορονοϊό. Βγαίνει το τεστ θετικό, λένε, και μας βάζουν όλη την οικογένεια σε καραντίνα, χωρίς καν να δείξουν τα αποτελέσματα! Εμένα, τον αδελφό μου και τους γονείς μου, για 14 μέρες. Ευτυχώς ο πατέρας μου που ήταν τσάκαλος, έβλεπε ότι δεν είχε τα συμπτώματα και πήγε 3 μέρες μετά και έκανε μόνος του το τεστ και βγήκε αρνητικό! Πάει μετά από δύο βδομάδες στη δουλειά και τους λέει είστε ξεφτίλες! Στο μεταξύ είχε μιλήσει και με άλλους συναδέλφους και είχε γίνει το ίδιο με αυτούς... Ούτε αυτός, ούτε κι οι άλλοι πήραν ποτέ τα λεφτά τους. Και εμείς κάτσαμε καραντίνα με το έτσι θέλω ξέρω γω, και βγαίνουμε τσίμα τσίμα με τα λεφτά. Στο μεταξύ, το εργοστάσιο, το οποίο δεν τσούλαγε μία, αν έβγαζε έναν αριθμό κρουσμάτων θα έβγαине σε αναστολή». Νιώθεις τι παίζει; Ούτε «φοβάμαι», ούτε «διάβασα μια έρευνα», ούτε «μάσκες». Κατευθείαν η ωμή εμπειρία της ταξικής σχέσης εκφρασμένη μέσα απ' την αλληλουχία: ο πατέρας μου δουλεύει στο εργοστάσιο, ο κορονοϊός ήταν ένα τέχνασμα για να μην πληρωθούν οι εργάτες, οι οποίοι έπρεπε να φυλακιστούν κατ' οίκον για να μη διαμαρτύρονται. Εμείς παγωτά. Δηλαδή ξεκινάμε να πούμε οι «βετεράνοι» στα «τσικό» και τρώμε γκολ στο πρώτο εικοσάλεπτο.

-Θέλω να επιβεβαιώσω: εμάς μας έδωσε ραντεβού ένας μαθητής λυκείου στο Χαλάνδρι, όπου (αφού πρώτα βέβαια μας ξετράκιασε τα αυτοκόλλητα) μας τόνισε ότι είναι μια 15άδα που γουστάρουν αντίφα και ζήτησε βοήθεια για να κλείσουν το σχολείο. Κεντρικό σημείο του «δεν πάει άλλο» ήταν το κλείσιμο του καπνιστηρίου. Με τα δικά του λόγια: «Στο σχολείο είχαμε πάντα ένα συγκεκριμένο καβατζωμένο σποτ στο προαύλιο που πηγαίναμε για κάπνισμα, μακριά από το κεντρικό κτίριο. Μόνο που δεν μπορούμε να πάμε πια στο Τζούρα Club, γιατί μας απαγόρευαν να απομακρυνόμαστε, «λόγω κορωνοϊού»! «Συνωστιζόμαστε» λέει, λες και τώρα που μας έχουν κόψει την πρόσβαση στο μισό προαύλιο είναι καλύτερα. Οπότε πάει το καπνιστήριο, το σημείο που κάναμε τα δικά μας. Γενικώς παίζει πολύς τσακωμός γύρω απ' αυτά τα θέματα στο σχολείο σε καθημερινή βάση». Το δεύτερό μας ραντεβού έγινε με κατελιημένο το σχολείο και με τις προτεραιότητες της κατάληψης να διαμορφώνονται ως εξής: «Με το που πήραμε τον έλεγχο του κτιρίου στα χέρια μας, δεν τηρήσαμε και πολύ τα μέτρα, το Τζούρα Club απελευθερώθηκε και τέθηκε ξανά σε λειτουργία, οπότε έκανε ο καθένας τα δικά του, ο ένας έπινε τσιγάρα, ο άλλος άκουγε ATC και πάει λέγοντας. Μέτρα προστασίας; Χα! Τρελός είσαι ρε; Είμαστε ο ένας πάνω στον άλλον! Να κοίτα, εδώ γράψαμε και τα αιτήματα. Δεν λέει πουθενά για μέτρα προστασίας, μόνο κάτω-κάτω λέμε ότι «θέλουμε άλλα (ρεαλιστικά) μέτρα προστασίας».

Κατάλαβες; Με το καλημέρα το ζήτημα που εμφανίστηκε δεν είχε να κάνει με κορονοϊούς και μέτρα προστασίας, αλλά κατευθείαν με την πειθαρχία και τον έλεγχο, γεγονός που δείχνει τα κίνητρα πολλών απ' αυτούς που πρωτοστάτησαν στις καταλήψεις.

-Ρε ποιος κορονοϊός; Που να δεις Πειραιά τι έγινε. Σκάμε που λες στην κατάληψη του λυκείου στον Πειραιά που πάει ο φίλος μας ο Α. (Παρμπιπτόντως ο Α. δεν πίστευε ότι θα έκλεινε το σχολείο του γιατί τους είχε όλους για οπαδούς της μάσκας. Κατά περίεργο τρόπο το ίδιο νόμιζε κι ο Κ. από την Καλλιθέα, κι ο Α. από τα Πετράλωνα, κι ο Ε. από τα Πατήσια...). Μπαίνουμε μέσα και αράζουμε στο προαύλιο. Αν υπάρχει τσελεμεντές του πώς να κάνεις κατάληψη, τότε αυτή εδώ ήταν το πρότυπο. Μιλάμε τίγκα κόσμος, κάγκουρες που κάνουν σουζες με τα παπιά, μπάφοι βουνό, καπνογόνα, γκραφιτάκια, χαμός. Ε, σπρώχνουμε και μεις κάτι αυτοκόλλητα σε κάτι φιλικές φάτσες και μόλις το πήραν πρέφα τα καγκού-

ΜΕ ΑΝΑΛΟΓΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ...

Κάτι σκαμπάζαμε κι από μόνοι μας, αλλά ήρθε εκείνος ο Μπολόνια και το απογείωσε. Λέμε για το γεγονός ότι διάφορες από τις κρατικές λειτουργίες που οι αριστεροί μας έχουν τρελάνει να αποκαλούμε «καλές», διαθέτουν στον πυρήνα τους ανομολόγητες πειθαρχικές όψεις. Ας πούμε το σχολείο που μας «μαθαίνει γράμματα» διαθέτει μια αποσιωπημένη αστυνομική λειτουργία, η οποία σε περιόδους κρίσης κραυγάζει από χίλια χιλιόμετρα. Το screenshot που παραθέτουμε είναι το μήνυμα που έστειλε η διευθύντρια του 22ου Λυκείου στους μαθητές και στους γονείς τους, μετά από την εμφάνιση «επιβεβαιωμένων κρουσμάτων covid-19» στο σχολείο. Κοιτάξε την αλληλουχία ελέγχου που ξεδιπλώνεται: α) οι μαθητές του σχολείου και οι στενές επαφές τους πρέπει να μουν σε καραντίνα 14 ημερών β) πρέπει επίσης να απέχουν από κάθε εξωσχολική δραστηριότητα γ) τα Υπουργεία Παιδείας και Υγείας διαθέτουν δελτία ιχνηλάτησης, καταστάσεις μαθητών και το πρόγραμμα παρακολούθησης μαθημάτων μέσω webex δ) ο έλεγχος για να διαπιστωθεί αν τηρείται ή όχι η καραντίνα μπορεί να γίνει ανά πάσα στιγμή ε) με τις ανάλογες συνέπειες στ) τα τηλεμαθήματα είναι υποχρεωτικά κι όποιος δεν τα παρακολουθεί παίρνει απουσία.

Με γλώσσα που θα ζήλευε και αστυνομικός διευθυντής, η διευθύντρια του σχολείου ξεδιπλώνει σε πέντε γραμμές όλην την ελεγκτική λειτουργία μιας εκπαιδευτικής μονάδας. «Ξέρουμε ποιοι είστε», «Ξέρουμε ποιοι είναι κι οι φίλοι σας», «θα σας χώσουμε στο σπίτι» «στείλαμε αναφορά στα Υπουργεία για τις κινήσεις και τις επαφές σας («δελτία ιχνηλάτησης»), «θα φάτε πρόστιμα», «θα φάτε απουσίες». Κι όλα αυτά φυσικά «με εκτίμηση». Στην περίπτωση του 22ου Λυκείου, το σχολείο από τόπος γνώσης μετατράπηκε σε χώρο ελέγχου. Τα τηλεμαθήματα λειτούργησαν ως μέθοδος επιτήρησης. Η συμμετοχή στο μάθημα ισοδυναμούσε με το παρών στο τμήμα. Και φυσικά η ρημάδα η απουσία έγινε παραβίαση υγειονομικών όρων που τιμωρείται από εκατό αρμόδιες υπηρεσίες.

ρια έκαναν ουρά. Το αποτέλεσμα ήταν ότι κόλλησαν όλο το σχολείο σε χρόνο dt.

-Μπορώ να πω κάτι; Νομίζω ότι η το επεισόδιο «καταλήψεις» είχε δυο φάσεις. Στην πρώτη φάση έγινε μεγάλη προσπάθεια να αποδοθούν οι καταλήψεις και η διάχυτη απέχθεια προς τη μάσκα ως «ακροδεξιός» δάκτυλος. Επειδή βέβαια, οι καταλήψεις που καθυβρίζονταν ως «ακροδεξιό», όχι μόνον δεν ήταν τέτοιοι, αλλά ίσα ίσα ήταν αυτοί που ευθύνονται για το γεγονός ότι οι ακροδεξιοί έχουν φάει το πακέτο του αιώνα σε κάθε σχολείο, το τροπάρι γρήγορα πήρε άλλη τροπή. Καθώς δηλαδή, υπήρχε ο κίνδυνος οι αγριοκάγκουρες ενάντια στη μάσκα να αποκαλυφθούν ως το μόνο υποκείμενο με φωνή, όλοι οι ιμάντες της αριστερής μεσολάβησης έπιασαν δουλειά. Αυτοί και δεμένοι βάλθηκαν να σπρώξουν την ιδέα ότι οι σχολικές καταλήψεις έγιναν με αίσθημα ευθύνης «απέναντι στην απειλή του κορονοϊού». Ότι οι μαθητές ζητούσαν μέτρα προστασίας. Ότι είχαν υπεύθυνα αιτήματα. Ότι είχαν ενσωματώσει στα αιτήματά τους όλο το ρεπερτόριο του υγιεινισμού.

Ε όχι λοιπόν! Αυτό το πράγμα, όπου κι όποτε συνέβη, ήταν η προσπάθεια του ΚΚΕ, του ΣΥΡΙΖΑ και των υπόλοιπων αποκομμάτων της άκρας αριστεράς να

ΜΕ ΑΣΦΑΛΕΙΑ...

Εντάξει, την ένσταση την ξέρουμε κι από μόνοι μας. «Οι καταστροφές ήταν πάντα κομμάτι των καταλήψεων στα σχολεία». Ε, ναι, αλήθεια είναι αυτό. Αλλά, όπως και να το κάνεις, έχει πάντα την πλάκα του να συγκρίνει κανείς τις συμπεριφορές της βάσης, με τα αιτήματα που υποτίθεται ότι την εκφράζουν. Με απλά λόγια και «15 μαθητές ανά τάξη» και «τρύπα με αξίνα» δεν πάνε μαζί και μαντέψτε στα γρήγορα ποιο απ' τα δύο είναι φόλα...

Κατά τα άλλα δε θα θέλαμε να αφήσουμε ασχολίαστη τη λεπτή αίσθηση του χιούπορ που χαρακτηρίζει τον αξινοφόρο μαθητή. Όλη η τρέλα με την «ασφάλεια» και τα «υγειονομικά μέτρα» αντιμετωπίζονται κατά πως τους πρέπει: με μια αξίνα στο χέρι...

ηγεμονεύσουν επί των αιτημάτων. Όλο το σύμπαν της ξεφτιλισμένης αριστεράς πλειοδότησε σε υπεύθυνη αιτηματολογία, δίνοντας διαπιστευτήρια χρησιμότητας στο καθεστώς. Σύμφωνα με την ιδεολογική καθοδήγα των πάσης φύσεως κνιτών έπρεπε να φανεί ότι οι καταλήψεις χόρευαν στο ρυθμό του «περισσότερες μάσκες / λιγότεροι μαθητές ανά τάξη». Ήταν ο τρόπος για να συσπειρώσουν οι κνίτες το πιο συντηρητικό, μικροαστικό κομμάτι της μαθητικής κοινότητας και την ίδια στιγμή για να προσφέρουν υπηρεσίες στο κράτος.

-Κοίτα... Το πράγμα είναι κάπως περίπλοκο. Η αλήθεια είναι ότι οι πάσης φύσεως κνίτες κάνουν πολιτική φωτίζοντας την δική τους πλευρά της αλήθειας. Πλήρως υποταγμένοι στον υγειονομικό φασισμό, φορείς του πιο αρτηριοσκληρωτικού «αγωνιστικού» συντηρητισμού οι κνίτες κινητοποίησαν τα φυτά και τους οπαδούς του δόγματος «το κράτος δε λειτουργεί σωστά γιατί κυβερνάται από λαμόγια». Το λεπτό σημείο είναι ότι η κυρίαρχη αφήγηση απέκρυπτε σκόπιμα την εμφάνιση και τη δράση του δικού μας κομματιού. Κοτζάμ γενικός γραμματέας της κνε συνεντευξιάστηκε στην *Εφημερίδα των Συντακτών* για να μας πει ότι είμαστε ανύπαρκτοι (αλήθεια; τότε γιατί μπαίνει στον κόπο να μας ανασύρει από την ανυπαρξία;). Και κοιτάξε τι λέει: «Η επιχείρηση να ταυτιστούν οι μαθητές που κινητοποιούνται με ορισμένα υπαρκτά περιθωριακά φαινόμενα απέτυχε. Αυτή ήταν μια πρώτη νίκη των μαθητών. Αφού τα περί «αρνητών» δεν έπειθαν ούτε τον πιο δύσπιστο, αφού οι μαθητές, οι σύλλογοι γονέων, οι εκπαιδευτικοί στη συντριπτική τους πλειονότητα κάθε άλλο παρά «ψεκασμένοι» είναι [...]»¹

Αδέρφια! Αυτό το κομμάτι που ο αρχικνίτης σπεύδει να το χαρακτηρίσει «περιθώριο» δεν είναι καθόλου τέτοιο! Στα σχολεία και στις πλατείες είμαστε ηγεμονία. Προσοχή μην μπερδευτεί κανείς: όχι πλειοψηφία, νοούμενη ως αριθμητική υπεροχή, αλλά ηγεμονία με κριτήριο την κοινωνική επιρροή. Σκεφτείτε το: οι μουσικές μας, οι ιδέες μας, τα ντυσίματά μας, ο τρόπος που περνάμε τον ελεύθερό μας χρόνο, τα σημεία μας μέσα στην πόλη κυριαρχούν. Είναι σtil και τρόπος επιβίωσης μαζί. Όλα τους γεννήθηκαν από την κίνηση της σημερινής εργατικής τάξης και διαβρώνουν μεγάλα τμήματα των μικροαστών και της μεσαίας τάξης. Σκέψου το κι ανάποδα: η σπουδή του αρχικνίτη να καταδικάσει το «περιθώριο» δε δείχνει την ίδια στιγμή κι έναν μετρημένο φόβο; Δε

μας φοβούνται κάμποσο κι οι κνίτες; Δεν το ξέρουν κι αυτοί ότι σε τέτοιες περιόδους ακόμη και η κομματική πειθαρχία που την εμφανίζουν ως ασόλινη μπορεί, ανά πάσα στιγμή, να γίνει θρύψαλα; Τις ίδιες μαλακίες δε λέγαν και το 2008 ότι ο Γρηγορόπουλος ήταν ένα πλούσιο κωλόπαιδο κι ο Κορκονέας ήρωας της εργατικής τάξης με «μάνα πλύστρα»; Αυτοί δε λέγαν ότι στην πραγματική επανάσταση δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι; Οι ίδιοι δεν είχαν λουφάξει στην κρατικά προστατευόμενη γωνίτσα τους την περίοδο που σ' όλες τις πλατείες, στα σχολεία και στα γήπεδα έβρεχε κλωτσιές στους φασίστες; Και είχαν μάλιστα το θράσος να λένε για «πόλεμο συμμοριών»... Ξέρεις γιατί τα αναφέρω; Όχι για να αποδείξω την απύθμενη δειλία και υποκρισία τους, αλλά για να καταδείξω ότι σ' αυτές ακριβώς τις περιόδους όπου διάφορες σιγουριές του παρελθόντος τρίζουν, το κράτος μετράει εχθρούς και φίλους. Ε, ξέρετε τι; Οι κνίτες στην φάση των καταλήψεων πούλησαν τις υπηρεσίες τους στο κράτος. Έδειξαν ότι αν χρειαστεί, είναι έτοιμοι να τα βάλουν με τους απείθαρχους και να υποδείξουν τη σωστή γραμμή σε όποιον αναζητά «υπεύθυνα και ρεαλιστικά αιτήματα». Βέβαια, η ταξική πραγματικότητα είναι τόσο σκληρή που το εγχείρημα πειθαρχησής δε μπορεί να έρθει σε πέρας μονάχα με κνίτες..

-Συμφωνώ. Ρε φίλε τι να λέμε τώρα; Εμείς από τα Πατήσια έχουμε γνωρίσει άπειρο δικό μας κόσμο κι είναι όλοι τους ακριβώς το ανάποδο απ' αυτό που φαντασιώνεται η ΕφΣυν και οι αναγνώστες της ότι κλείνει τα σχολεία. Πολύ δεύτερη γενιά, υπερβολικά πολύ no future, πρώτα μεροκάματα, παραβίαση διάφορων άρθρων του Ποινικού Κώδικα, καμία εμπιστοσύνη στο πολιτικό σύστημα, πηγαίο μίσος για την αστυνομία. Και ξέρεις κάτι; Εμάς μας πηγαίνει προς τα δω ή προς τα κει αυτό που είμαστε, η «κατάστασή» μας, η οποία συμβαίνει να είναι ταυτόχρονα και η κατάσταση δεκάδων χιλιάδων άλλων αδερφών του δρόμου. Ναι ρε συ. Δεν είμαστε ιδεολόγοι. Δεν κάνουμε όλα αυτά που κάνουμε από χόμπι. Δεν έχουμε λυμένα τα βιοποριστικά μας. Δεν είμαστε αμπελοφιλόσοφοι. Μιλάμε και συμπεραίνουμε, όσο μας επιτρέπει η θέση μας. Ε,

ΑΝΤΙΦΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Από μόνο του το σύνθημα ήταν υπεραρκετό για να μην αφήσει την παραμικρή αμφιβολία γύρω από τα φρονήματα εκείνων που το κρέμασαν. Κι όμως! Οι εμπνευστές του έκριναν σκόπιμο να βάλουν και την υπογραφή «Αντιφά Σχολεία», έτσι για να μην διανοηθεί κανένας τεχνοσακατεμένος κοινωνικά υπεύθυνος μαχητής του ίντερνετ να παπαγαλίσει τα περί «ακροδεξιών αρνητών της μάσκας» κλπ. Άσχετα πάντως από τις ιδεοληψίες των επαναστατών του ίντερνετ, ένα σημαντικό (σε αριθμό και σε ποιότητα) κομμάτι της σημερινής μαθητικής κοινότητας είναι antifa και δεν χάνει την ευκαιρία να το τονίζει με κάθε ευκαιρία.

απ' αυτή τη θέση έχουμε τόση πολλή, που κάνουμε και εξαγωγή άμα λάχει. Το συζητάγαμε αναμεταξύ μας και γελάγαμε – ποιο; Όταν η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ (επίσημη κι ανεπίσημη) λέει ότι έχουμε επαφές με τα σχολεία, εννοεί ότι έχει μέλη που είναι καθηγητές κι έτσι κυκλοφορούν τα νέα «από κάτω προς τα πάνω». Εμείς όταν λέμε ότι έχουμε επαφές με τα σχολεία εννοούμε ότι κάνουμε παρέα με αυτούς που οι καθηγητές-μέλη της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ αποβάλλουν επειδή δε φοράνε τη μάσκα. Κατάλαβες; Για τέτοιο χάσμα μιλάμε... Βγήκαν όλοι να πουν ότι «ξέρουν» και πως «καταλαβαίνουν». Σκατά ξέρουν. Αυτό που ξέρουν είναι να φοράνε καπέλο τη γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ, τάχα ως «αίτημα των μαθητών». Γιατί πώς αλλιώς προέκυψε το αίτημα για 15 μαθητές ανά τάξη; Κανείς μαθητής δε θα μπορούσε να έχει σκεφτεί ένα τέτοιο αίτημα, ακριβώς γιατί αυτό το αίτημα δεν σχετίζεται ούτε στο ελάχιστο με την καθημερινότητα ενός μαθητή. Αυτό το αίτημα προκύπτει από την καρδιά του σκότους που εδώ και δεκαετίες ονομάζεται ΟΛΜΕ, ΕΛΜΕ και είναι στην ουσία το όνομα που παίρνει ο αριστερός συνδικαλισμός. 15 άτομα ανά τάξη σημαίνει μαζικές προσλήψεις καθηγητών και διπλασιασμό της επιτήρησης, δηλαδή Γιάννης κερνάει και Γιάννης πίνει.

-Έχουμε το μοναδικό πλεονέκτημα να βλέπουμε διάφορα πράγματα έξω απ' την μηντιακή τους απεικόνιση και είναι τόσο αστειό πόσο διαφορετικά καταλαβαίνουμε το ίδιο ζήτημα. Ήμασταν καλεσμένοι επιφανούς καταληψία στην περίφημη Γκράβα. Όταν λέμε Γκράβα, μιλάμε για το μεγαλύτερο σχολικό γκέτο της Αθήνας, ένα μπετονένιο τέρας με γενικά λύκεια, τρία ΕΠΑΛ, γυμνάσια, ΙΕΚ, σύνολο 25 διαφορετικά σχολεία. Η παράδοση της Γκράβας κρατάει από το 1990, κυκλοφορούν απίστευτα ρετρό βίντεο με καταληψίες εποχής: φλάινγκ, παλαιστινιακά, μακριά μαλλιά, σκουλαρίκια στ' αυτιά και άλλα πολλά. Ομολογώ δεν έχω άμεση γνώση για τα 90s, αλλά οι επίγονοι είναι κι αυτοί πολύ δυνατοί. Τί να σου πω; Μπαίνουμε μέσα κι η πρώτη εικόνα είναι ένα ατελείωτος βανδαλισμός. Σπασμένα θρανία, σκισμένα βιβλία, βαρέλια με φωτιά, πόρτες διαρρηγμένες. Κάτω με τεράστια μογιατισμένα γράμματα γράφει Γκράβα Hools. Παντού παρέες με μαύρα, ηχειάκια με ραπ, μπάφοι δίχως αρχή, μέση και τέλος. Ρωτώ τον δικό μας: «Καλά ρε, είστε έτσι κι έχετε αιτήματα για 15 μαθητές ανά τάξη»; Με κοιτάει έκπληκτος κι απαντάει «Τι είναι αυτό; Πρώτη φορά το ακούω». «Μα», επιμένω εγώ, «αφού το γράφετε στο κεντρικό πανό στην είσοδο». «Τι να σου πω αδερφέ, δεν το χω δει...». Το πιάνεις; Μέσα μόνο δικοί μας, ούτε μάσκες, ούτε αποστάσεις, ούτε αιτήματα κι απέξω το πανό είναι για να πουλάνε εκδούλευση οι κνίτες στο κράτος. Η όλη φάση ήταν εντυπωσιακά απόκοσμη. Εμείς απ' τη μια νιώθαμε στο στοιχείο μας κι απ' την άλλη είχαμε βγάλει το μικροσκόπιο και ρουφάγαμε εικόνες, ατάκες και συμπεριφορές. Σε μια φάση ο δικός μας μας πρότεινε να μας δείξει την πιο σκληρή συμμορία της Γκράβας. Πεταλούδες στο στομάχι μας. Τι διάολο; Πόσο «πιο σκληρή»; Με τα πολλά καταβαίνουμε σε ένα δωμάτιο, κάτι σαν διασταύρωση τουαλέτας και κελιά. Μέσα ήταν τίγκα έφηβους και μετέφηβους, όλοι της ίδιας ασιατικής καταγωγής, οι οποίοι χόρευαν τραπ μέσα σε ένα ακίνητο σύννεφο μπάφου. Κοντοσταθήκαμε στην είσοδο για τρία δευτερόλεπτα, χρόνος που αποδείχθηκε υπεραρκετός για να καταλάβουμε ότι δεν είμαστε και πολύ ευπρόσδεκτοι και τελικά επιστρέψαμε στην ασφάλεια του κυρίως χώρου. Μάγκα μου, όντως για λίγο φοβήθηκα μήπως το ερωτηματικό της φράσης «τι κοιτάς ρε»; πέσει πάνω στο κεφάλι μου, αλλά ευτυχώς όλα καλά...

-Η Γκράβα είναι ο εφιάλτης κάθε πολιτικής ορθοδοξίας. Μιλάμε ένας τύπος έσκασε με αξίνα κι άνοιξε κάτι τρύπες στους τοίχους, φάση το «ριφιφι του αιώνα». Και τράβαγε και βίντεο ο Θεός... (ύπουλη ερώτηση: ποιος έχει αξίνα σπίτι του;). Ήθελα πάντως να πω ότι οι βανδαλισμοί που τόσο καταδικάζονται από τις υπεύθυνες αγωνιστικές νεολαίες είναι ένα τελετουργικό που επαναλαμβάνεται για δεκαετίες. Σκεφτόμουν τις καταστροφές που είδα στη Γκράβα και δε μπορούσα παρά να κάνω τον παραλληλισμό με τις εικόνες που έχω δει μετά από εξέγερση στις φυλακές. Φίλε, το πράγμα δεν είναι καθόλου ασύνδετο. Για πολλά αδέρφια, η σχολική περίοδος βιώνεται ως κάποιου είδους εγκλεισμός. Το σχολείο γι' αυτούς τους ανθρώπους δεν είναι ο τόπος που «μαθαίνεις γράμματα», αλλά ένα σισύφειο μαρτύριο, όπου επικρατούν διάφορων ειδών καταναγκασμοί. Έχεις ακούσει τους φυλακισμένους να λένε τη φράση «βγάζω ποινή»; Ε, το αίσθημα αυτών των νεαρών αδερφών για το σχολείο προέρχεται απ' την

ίδια οικογένεια αισθημάτων που γεννά ο στρατός και η φυλακή. Όλοι περιμένουν την «αποφυλάκιση» μέσα σ' ένα παγωμένο συνεχές, διανθισμένο με παράλογους κανόνες. Ε, η εξέγερση σε τέτοιους τόπους εγκλεισμού έχει πάντα κάτι από τη χαρά της καταστροφής. Ξέρεις, εδώ μ' έχουν φέρει με το ζόρι, με την πρώτη ευκαιρία θα τα κάνω όλα λίμπα κι ας το ξέρω ότι μετά ότι ο μόνος που θα λουστώ το αποτέλεσμα της καταστροφής θα είμαι εγώ ο ίδιος.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Ίσως η πιο εκνευριστική έκφραση που συμπύκνωνε μέσα στα '00s τις προτεραιότητες του σωστού αντιεξουσιαστή ήταν αυτό το «να παρέμβουμε στην κεντρική πολιτική σκηνή». Η ιδέα της πολιτικής δράσης ως μεγαγεγονός ήταν απ' τις πρώτες παθογένειες που κοιτάξαμε να αντιπαλέψουμε στα μυαλά μας, καθώς συγκροτούμασταν εκείνη την εποχή. Κρίνουμε ότι αυτή μας η γνώμη αποδείχθηκε σωστή. Μέσα στα χρόνια, προσανατολίσαμε την πολιτική «στα χαμηλά». Δεν το κάναμε από μετριοφοσύνη σκέτο. Καταλαβαίναμε ότι καθώς η ταξική πόλωση βάθαινε, ο βούρκος της «κεντρικής πολιτικής σκηνής», πλην των παραδοσιακών, θα εμπλουτιζόταν και με άλλους κροκόδειλους. Κι εντνωμεταξύ, ένα μεγάλο μέρος της αντιπαράθεσης θα άρχιζε να λάμπει εκεί που το μάτι του επαγγελματία πολιτικού απαξιούσε να κοιτάξει: στα πίσω θρανία, στην αόρατη εργασία, στα πάρκα, στις πλατείες, στα γήπεδα.

Η φωτογραφία παραπάνω είναι πολύ χαρακτηριστική αυτού του νέου πεδίου αντιπαράθεσης για το οποίο μιλάμε. Ο χρόνος είναι αρχές Οκτώβρη του 2020. Καμία εικοσαριά μαθήτριες και μαθητές από τα λύκεια των Πατησίων συζητούν με τις συντρόφισσες και τους σύντροφους από το *antifa patissia*. Θέμα της συζήτησης: οι καταλήψεις, οι μάσκες, οι μπάτσοι, οι νέες πειθαρχίες. Ατάκα της βραδιάς: «νιώθω ότι απομακρυνόμαστε πολύ από αυτό που λέγεται Δημοκρατία».

-Αμ το άλλο; Δεν το περιμέναμε ποτέ άνθρωποι που είναι σ' αυτή τη φάση να έχουν τόσο διαυγή αντίληψη της κατάστασής τους, αλλά δεν παύει να είναι αλήθεια. Μας λέει ο δικός μας: «Ξέρεις ποιο είναι το μεγάλο μας πρόβλημα εδώ; Ότι κανείς δεν έχει μέλλον. Όλοι θέλουν να πάρουν ένα μηχανάκι για να δουλέψουν ντελίβερι, αλλά κανείς δε σκέφτεται ότι μετά αυτό έχει έξοδα συντήρησης. Ποιος θα τα βρει τόσα λεφτά»; Το ταξικό κύκλωνε τη συζήτηση από χίλιες μπάντες. Η «δουλειά», τα «λεφτά», τα «έξοδα». Είναι που είναι σκληρά τα πράγματα από μόνα τους, όταν τα ακούς κι από τα χείλη ανθρώπων που δεν έχουν ακόμη ενηλικιωθεί, σφίγγεις τα δόντια και στρέφεις τη συζήτηση αλλού. Κι εντωμεταξύ, όταν η ανάγκη δε λείπει να σ' αφήσει όλοι ξέρουμε τις εναλλακτικές που ορθώνονται σαν μονόδρομος. Κοντολογίς, ο δικός μας μας μες στο δώρο μας έδειξε πάνω από 15 ανήλικους συντρόφους του που κάνουν μπίζνες. Όπως καταλαβαίνεις, για ένα μεγάλο κομμάτι της μαθητικής κοινότητας, το ερώτημα για το ποια είναι τα αιτήματά τους, είναι εκτός πραγματικότητας: ξεκινώντας να συζητάς για τα «αιτήματα», καταλήγεις να ασχολείσαι με την ταξικότητα της μαθητικής κοινότητας εν γένει.

-Ήθελα να σημειώσω εντωμεταξύ, ότι η δική μας πλευρά έφαγε πολύ χυδαία συκοφάντηση, ακριβώς λόγω της απροθυμίας της να συμμορφωθεί με το αποδεκτό πρότυπο του υπεύθυνου καταληψία. Κι εντάξει από εφημερίδες τύπου *Καθημερινή* δεν περίμενε κανείς κάτι διαφορετικό, αλλά ήταν τα αριστερά sites τύπου *luben* που ανέλαβαν τη βρώμικη δουλειά. Οι καταληψίες μαθητές που «δεν είχαν αιτήματα» λοιδορούνταν ανηλεώς, ακριβώς επειδή οι ίδιοι οι συντελεστές τέτοιων μέσων είναι συριζοποιημένοι μέχρι το κόκαλο. Κατά τα άλλα βέβαια, οι «ανεύθυνοι καταληψίες» είναι, φύσει και θέσει, πλήρως απομακρυσμένοι από τα ρετάλια των αριστερών και των ακροαριστερών οργανώσεων και των υποστύλων τους. Αυτή η διάσταση δεν έχει ιδεολογικές αιτίες: συμβαίνει γιατί το ταξικό χάσμα ανάμεσα στη νέα εργατική τάξη και τους επίδοξους μεσολαβητές της είναι ήδη τόσο μεγάλο που και οι δύο πλευρές απομακρύνονται φυσιολογικά ο ένας από τον άλλο.

-Ρε συ κοίτα. Εμείς τις τελευταίες εβδομάδες ήμασταν συνεχώς στη γύρα. Είχαμε αφίσες να κολλήσουμε, προκηρύξεις να μοιράσουμε, τοίχους να βάψουμε. Μοιραία διάφορα πρωινά και βραδινά δρομολόγια μας έβγαλαν στα κατειλημμένα σχολεία των περιοχών μας. Και στους Αμπελόκηπους, και στην Κυψέλη και στο Γκύζη, αυτοί που πετύχαμε μέσα είχαν πανομοιότυπες ιστορίες να μας διηγηθούν. Καθώς ρωτάγαμε από πού προέκυψαν αυτά τα αιτήματα με τους 15 μαθητές ανά τάξη, καταλαβαίναμε ότι όλο τα εγκεκριμένα αιτήματα είχαν προωθηθεί από τους καθηγητές και τους διευθυντές. Για να καταλάβεις δηλαδή, στους Αμπελόκηπους, μόλις κατάλαβαν ότι είμαστε απ' το *antifa* έσκασε ολόκληρη κοριτσοπαρέα που μας ρώταγε με φρίκη τι είναι τα ΕΑΑΚ και η ΚΕΕΡΦΑ και από πού κι ως που το ΚΚΕ μιλάει για την πάρτη τους. Μας ρώταγαν τι λέμε «εμείς» και σταδιακά καταλάβαμε ότι όταν έλεγαν «εμείς», έβραζαν και τον εαυτό τους μέσα, ξέρεις ήταν το πρώτο πληθυντικό μιας κοινότητας που υπάρχει σε κάθε σχολείο. «Εμείς» δηλαδή, εμείς που δεν είμαστε ΚΚΕ. Σκάσαμε την άλλη μέρα για ένα τσεκ και οι τύπισες είχαν πατήσει όλες τις αφίσες των αριστερών με υπογραφές *antifa*.

-Ήθελα να συμπληρώσω ότι μ' έναν τρόπο, που όμως δε συνέβη τεχνητά, πολλοί από μας κάναμε αυτό που οι Ιταλοί σύντροφοι ονόμασαν εργατική έρευνα. Δηλαδή ο δρόμος μας έβγαλε σε πολλές δεκάδες λύκεια σε πολλές περιοχές ανά την Αθήνα. Το σημαντικό εδώ είναι ότι δεν τα επισκεφθήκαμε ως εξωτερικοί παρατηρητές, ούτε με την ιδιότητα του καθηγητή. Αντίθετα, η δική μας επαφή με το χώρο του σχολείου, αλλά κυρίως με όσους κατέλαβαν τα λύκεια τους, είναι προϊόν μιας υπερδεκαετούς πολιτικής κίνησης που έχει θέσει στο επίκεντρο τους χώρους της εργατικής αναπαραγωγής. Σε κάθε ένα από τα δεκάδες κατειλημμένα σχολεία που επισκεφθήκαμε υπάρχουν νεαροί σύντροφοι (και άλλοι πολλοί φίλοι τους ίδιας καταγωγής και αντίληψης) με τους οποίους μας συνδέει μια σχέση κοινότητας: αυτή η κοινότητα περνάει μέσα απ' τις πλατείες που αράζουμε, απ' τις κερκίδες στις οποίες συμμετέχουμε και φτάνει μέχρι την αίσθηση κοινών ταξικών και πολιτιστικών αναφορών. Είναι στη βάση αυτής της σχέσης που τα όσα λέμε εδώ πέρα διαθέτουν αυτό το μοναδικό πρόνομο, να συγκροτούν μια γνώση από το δρόμο. Κι απ' την άλλη, αυτή η κοινό-

ΧΑΘΗΚΑ ΣΤΑ ΑΠΛΑ – ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΤΕΛΕΙ ΑΠΛΑ

Καθώς η αριστερή ηγεμονία πάνω στο λόγο και στις ιδέες ολοκληρώθηκε κάπου μέσα στα '90s, η εικόνα της καλλιτεχνικής δημιουργίας που μας σερβιρίστηκε έτοιμη είχε μέσα της πολύ «αριστερή τέχνη». Τα ένθετα cd με τα best of των μεγάλων καλλιτεχνών που διένειμε δωρεάν κάθε σαββατοκύριακο η Ελευθεροτυπία, τα αφιερώματα στους μεγάλους ζωγράφους, η εικόνα του δημιουργού ως ατομικά ταλαντούχου υποκειμένου, εκτός του ότι προμόταραν ως «καλλιτέχνη» μια παγωμένη κι απόμακρη φιγούρα, έκαναν και κάτι ακόμη: αρνούσαν καταστατικά να αναγνωρίσουν ότι μέσα στις τεράστιες κοινωνικές αλλαγές των 00s και των 10s ένα νέο υποκείμενο αναδύοταν μέσα απ' το καμίνι. Αυτό το υποκείμενο, είχε μια πολύ έντονη ροπή προς τη μουσική έκφραση. Εδώ το τεχνικό στοιχείο της μουσικής (λέγε με *χιπ χοπ*) δεν ήταν κατ' ανάγκη το πιο σημαντικό ζήτημα. Αντιθέτως ήταν οι στίχοι, δηλαδή η προσπάθεια άρθρωσης λόγου, που αποδεικνύονταν κεντρικοί: οι συνθήκες ζωής και τα συναισθήματα που γεννά η εποχή αποτελούν το μοτίβο, πάνω στο οποίο η ανάγκη για έκφραση γίνεται μια μορφή γλώσσας για σημαντικά τμήματα των νεαρών αδερφών.

Κάποιοι μαθητές του 22ου Λυκείου στη Λαμπρινή έστησαν ένα τέτοιο κομμάτι (το όνομασαν *Φόβος στο Μυαλό*) και το ανέβασαν στο δίκτυο την ίδια στιγμή που το σχολείο τους «τελούσε υπό κατάληψη». Κάποιοι από τους στίχους τους είναι πολύ χαρακτηριστικοί αυτής της νέας πραγματικότητας:

Δεν βάζουμε τις μάσκες τους

Στο σύστημα τους κόντρα

Μας πασάρουν ψέματα τους κλείνουμε την πόρτα

22 Λαμπρινή κλειστά σχολεία όλα [...]

Δεν ακούνε τι τους λέμε και φοράνε παρωπίδες

Έχει αλλάξει η ζωή μας μέσα σε 5-6 μήνες

Ξέχασα τους στόχους μου και χάθηκα στα απλά

Που δεν είναι εν τέλει απλά

Ψέματα είπαν στα παιδιά

Θέλουν να τα μεγαλώσουν με τα κόμπλεξ των γονιών τους

Χάθηκαν στην διαδρομή όταν ψάξανε το φως τους

Οι προκαταλήψεις γίναν φόβος στο μυαλό τους.

τητα απόψεων και καταβολών είναι που βρίσκεται πίσω από τη στάση πολλών μαθητών και μαθητριών που, καθώς ψάχνουν γνώμες για τον κόσμο, για τον κορονοϊό και βασικά για το τι διάλογο γίνεται με τις ζωές τους, πέφτουν πάνω σε μας – σε μας όχι ως άτομα, αλλά ως γνώμη και στάση για τον κόσμο.

-Να σου πω δυο τέτοια περιστατικά; Σκάμε Κυψέλη να φτιάξουμε κάτι συνθήματά μας που τα 'χαν πειράξει οι φασίστες. Κι ενώ κάνουμε τις διορθώσεις στο τοιγάκι του σχολείου, βγαίνουν όλοι οι καταληψίες έξω να δουν τι γράφουμε. Μόλις κατάλαβαν ποιοι είμαστε αμέσως άρχισαν τα «γαμήστε τους φασίστες» κλπ. Φυσικά μας καβάτζωσαν τα σπρέι κι άρχισαν να γράφουν σ' όλο το σχολείο «Γκύζη 13» κι άλλα εξόχως υπεύθυνα αιτήματα με έμφαση στο τι πρέπει να πάθουν οι γαύροι. Μας τόνισαν με κάθε ειλικρίνεια ότι στα τέτοια τους τα αιτήματα που άλλωστε τα είχε επιβάλλει ο διευθυντής και μας έδειξαν με πε-

